

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-322/16

**Global Starnet Ltd
împotriva**

Ministero dell'Economia e delle Finanze și Amministrazione Autonoma Monopoli di Stato

(Cerere de decizie preliminară formulată de Consiglio di Stato)

„Trimitere preliminară – Libera prestare a serviciilor, libertatea de stabilire, libera circulație a capitalurilor și libertatea de a desfășura o activitate comercială – Restricții – Atribuirea unor noi concesiuni pentru gestionarea la distanță a jocurilor – Principiile securității juridice și protecției încrederii legitime – Hotărâre a Curții Constituționale – Obligația sau lipsa obligației instanței naționale de a sesiza Curtea”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera întâi) din 20 decembrie 2017

1. *Întrebări preliminare – Sesizarea Curții – Obligație de trimitere – Examinarea conformității normelor naționale atât cu dreptul Uniunii cât și cu Constituția națională – Hotărâre a Curții Constituționale a statului membru interesat prin care se apreciază constituționalitatea normelor menționate – Obligația instanței naționale de ultim grad de jurisdicție de a introduce o cerere preliminară*

(art. 267 TFUE)

2. *Libertatea de stabilire – Libera prestare a serviciilor – Dispozițiile tratatului – Domeniu de aplicare – Reglementare națională care impune unor persoane care sunt deja concesionare în sectorul gestionării online a jocurilor autorizate de lege condiții noi de exercitare a activității lor prin intermediul unui act adițional la contractul existent – Incluziune – Examinare, în principiu, numai în relație cu una dintre libertățile vizate de TFUE*

(art. 49 TFUE și 56 TFUE)

3. *Libera prestare a serviciilor – Restricții – Jocuri de noroc – Reglementare națională care impune unor persoane care sunt deja concesionare în sectorul gestionării online a jocurilor autorizate de lege condiții noi de exercitare a activității lor prin intermediul unui act adițional la contractul existent – Compatibilitate cu articolele 49 TFUE și 56 TFUE – Condiții – Verificare de instanța de trimitere*

(art. 49 TFUE și 56 TFUE)

1. Articolul 267 al treilea paragraf TFUE trebuie interpretat în sensul că instanța națională ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac este, în principiu, obligată să procedeze la trimiterea preliminară a unei chestiuni de interpretare a dreptului Uniunii chiar dacă, în cadrul aceleiași

proceduri naționale, Curtea Constituțională a statului membru interesat a apreciat constituționalitatea reglementării naționale prin prisma unor norme de referință care au un conținut analog celor din dreptul Uniunii.

Or, din considerațiile precedente rezultă că eficacitatea dreptului Uniunii ar fi amenințată, iar efectul util al articolului 267 TFUE ar fi diminuat dacă, din cauza existenței unei proceduri incidente de control al constituționalității, instanța națională ar fi împiedicată să sesizeze Curtea cu întrebări preliminare și să aplice imediat dreptul Uniunii în conformitate cu decizia sau cu jurisprudența Curții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2015, *Kernkraftwerke Lippe-Ems*, C-5/14, EU:C:2015:354, punctul 36 și jurisprudența citată)

În plus, deși este adevărat că procedura instituită prin articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale cu ajutorul căruia cea dintâi furnizează celor din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiilor asupra cărora urmează să se pronunțe, nu este mai puțin adevărat că, atunci când nu există nicio cale de atac în dreptul intern împotriva deciziei unei instanțe naționale, aceasta din urmă este, în principiu, obligată să sesizeze Curtea conform articolului 267 al treilea paragraf TFUE în ipoteza în care în fața sa se invocă o chestiune privind interpretarea dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2015, *Ferreira da Silva e Brito și alții*, C-160/14, EU:C:2015:565, punctul 37).

(a se vedea punctele 23, 24 și 26 și dispozitiv 1)

2. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 29-32)

3. Articolele 49 și 56 TFUE, precum și principiul încrederii legitime trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care impune unor persoane care sunt deja concesionare în sectorul gestionării online a jocurilor autorizate prin lege condiții noi pentru exercitarea activității lor prin intermediul unui act adițional la contractul existent, în măsura în care instanța de trimitere concluzionează că această reglementare poate fi justificată de motive imperative de interes general, este aptă să garanteze realizarea obiectivelor urmărite și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestora.

În speță, reiese din textul dispozițiilor naționale în discuție în litigiul principal, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 43 din concluzii, că scopul dispozițiilor în cauză este acela de a îmbunătăți profitabilitatea și stabilitatea financiară a concesionarilor și de a spori onorabilitatea și fiabilitatea acestora, precum și de a combate criminalitatea.

Ținând seama de particularitatea situației legate de jocurile de noroc, asemenea obiective sunt de natură să constituie motive imperative de interes general care pot justifica restricții privind libertăți fundamentale precum cele în discuție în litigiul principal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2016, *Politanò*, C-225/15, EU:C:2016:645, punctele 42 și 43).

(a se vedea punctele 41, 42 și 65 și dispozitiv 2)